

La Gloria.

(No 96)

Amor.

Veuen de la salvatge fondalada

Remontarre la roça fumerada

Amunt, amunt altissima - lo cel fins a cubrir?

¿Sentiu malediccions y clams de guerra?

¿Es que sura l'infern sobre la terra?

Es que la carn famèlica - de carn se vol nodrir.

Veuen com llamps lliscar de las alturas

Flamejant los guerrers en sas monturas,

Cubrint lo vall fructifera - de morts, de destrucció

¿Sentiu brunzir las balas homicidas?

Es que l'orgull ab mans de sanch humidas

Ha cegat en las ànimas - la llum de la raho.

Guayten sino las vilas de la plana

Despertant al resio de la campana

Que canta ab veu armonica - la gloria dels valents.

Tots los cors d'alegria se rabejan,

Fajissos y draps rastos prou rumberjan,

Per sublimar als heroes - l'Escleria crema encens.

Miren, mireu los fills de la Victoria

Folls de plaber, avolotats de gloria

Passar ombres malefiques - de vall los archs trionfals;
Miren enà y enllà ninas hermosas
Espargint' a sos peus llorers y rosas
Entant que solcan llàgrimas - sas caras verginals.

Oh llàgrimas de goig! Mon de miseria!...
; fins celebran lo triomf de la materia
Las animas angélicas - las flors de nostre sang!...
Fugim d'estloch hont sanya l'alegransa,
Menys esglayan entorn de la matansa
Las queixas de las victimas - lo bull de plors y sang,

La nit cubreix las rojas fondaladas;
Las rocas en las timbas assentadas
Ab escriurits badarense - xafantne los guerrers;
Lo pont del riu caygué, y un pont als aren
Ab cadavres y arrovre d'ell passaren
Ynginy, carros y màquines - cavalls y cavallers.

Las torras, las masias s'ajupiren,
Llenguas de foc en sos murals cixiren,
A son voltant frenéticas - lluytavan las llegions,
Ara al peu de las gàrzeras fumantas
Se revolcan las host agonifantas
Ventant las cendras frívolas - ab llurs malediccions.

Las mares pel dolor enfollonidas

Al vent las cabelleras esparjidas,
Van y venen fantásticas - cadaures trepitant;
Obrint las mans al cel à deu motejan,
Sobre la sanch las teyas esfurnejan
Y à vols las aus carnívoras - se planyen al voltant.

Moren enllà... Mes no, prou llatzeria,
Trayem los ulls del camp de l'agonia...
Batallas, glorias bélicas, - enrera, no'm taquen
Pluja del cel ha de regar la terra,
L'orgull la fanga ab pluja de la guerra!
¿Qui son glorias vandálicas per emenar à deu?

Son lo ambissió que'us crema las entranyas,
La soberbia lo foc de las montanyas
Que ab el escupen cinicas - formentne las ciutats;
Son llántias del enuig engrillonadas
Ans l'altar de Cai, cerps revivadas
Ab naves de la cólera - dels àngels condemnats.

La gloria!... ombra de deu, no s'emmira
En las corvas tallants de la batalla,
En las ardents màquines - que al cel feren rogir;
No es la gloria eixa furia de la guerra
Que's sadolla de carn, que'ls cors aterra,
Que'hera'ls fronts dels despotes - vetllantne'l seu dormir.

La gloria!... ¿o la veig encisadora,

At la sola mirada qu' enamora
Mostrant al mon sa flamola - de santa abnegació;
Sobre son cor dormida la tristesa,
At son mantell vel·lada la pobresa,
Al peu d' arma simbòlica - la creu de redenció.

Era es la pura gloria de la vida,
Un temps en las cadenas arraulida
Dalt del rocam del Golgotha - se ven divinitat;
En ella deu lo cor enmirallar-se,
Ans ella avergonyida, agenollare
un jorn seria planyivola - la folla humanitat.

Est jorn, quan siga vera la justícia,
Y esclafi la virtut a la malícia,
Y sobre lleys barbaricas - dicte sas lleys lo cor;
Quan cayguen trossegadas las cadenas,
Quan exalen las ànimas serenas
La fé, l'honra santíssima - la mansuetut, l'amor.

Est jorn caurà lo mostre de la guerra;
La pau del cel levallará a la terra,
Las perfeccions empíricas - tindremne per trofeu;
Slavors units ab fortes abraçadas,
Los ulls del cor guiant nostras petja
Podrem alzar las ànimas - per admirar a deu.